Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15. Januar 1898. 47de Aargang.

Tale af Ældste Franklin D. Richards,

holdt i Salt Lake City den 5. Oktbr. 1897.

Idet jeg staar op for at tale til denne store Forsamling, ønsker jeg oprigtigt at maatte nyde den samme gode Aand, som var herskende i Møderne i Gaar, og som de nod, hvis Privilegium det var at tale til os; thi jeg veed, at vi ikke kunne blive opbyggede i Sandheden og i Kundskaben om Gud uden ved denne Aands Inspiration. I Gaar følte jeg ved at lytte til Brødrenes Vidnesbyrd en forunderlig Glæde i Aanden, paa Grund af Tydeligheden og Kraften af de mangfoldige Sandheder, som bleve udtalte.

En af disse lagde jeg mig især paa Sinde, angaaende Værdien og Vigtigheden af de levende Orakler til Guds Kirke paa Jorden; deres Ord have Fortrin over skrevne Forskrifter, der ere givne af Mænd. Dersom Ældsterne tale ved den Hellig-Aand, da siger Herren, at deres Lærdomme ere Guds Ord — „skulle være Herrens Vilje, skulle være Herrens Sind, skulle være Herrens Røst og Guds Kraft til Saliggjørelse." Naar vi betragte Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog — hvor ufuldstændige vilde de ikke være i at udvirke Frelse, dersom Folket kun havde dem alene. Vi vide, hvorledes det er gaaet med hele Kristendommen, som havde Bibelen, men som var uden Myndighed til at administrere de Ordinancer, som der ere omtalte. Vi kunne have en af disse Bøger eller dem alle i vor Besiddelse, og de kunne ikke døbe en eneste Mand eller Kvinde til Kirken. Der er ikke Kraft nok i Bøgerne til at gjøre dette; ej heller er der Kraft i dem til at bemyndige noget Menneske til at udføre denne Handling. Det er derfor nødvendigt at modtage Myndighed fra Herren for at kunne administrere hans hellige Ordinancer. Den højeste Autoritet, som vi have kjendt — den Herre Jesus Kristus selv — sagde, at det var umuligt for Nogen at indgaa i Guds Rige uden at blive født af Vand og Aand. Han sagde til den lærde Nicodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke

indkomme i Guds Rige." Dette var Erklæringen af et Princip, der er uforanderligt. Han, som skabte denne Jord og foraarsagede, at den skulde vandre omkring Solen paa 365 Dage og 6 Timer, han fastsatte de store og evige Principper, som regjere Himlen, og han gav ogsaa den Lov, at uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Den ene er ligesaa meget en Lov af Naturen som den anden. Hvem kan udføre disse Ordinancer uden at være bemyndiget dertil af Gud? Disse Bøger kunne ikke døbe os; ej heller kunne de besegle paa os den Hellig-Aand eller bekræfte os som Medlemmer af Kristi Kirke. De kunne ikke administrere nogen af de Ordinancer, som vi modtage i Herrens Hus, og som ere os til saa stor Glæde og Velsignelse. Der fordres intet Mindre end en levende, nærværende Repræsentant til i vor Herres Jesu Kristi Navn at udføre disse Ting og til at raade og lede i alle Affærer i Kristi Kirke. Vi have lært dette, og vi forstaa, at heri ligger vor Styrke og Sikkerhed.

Jesu Kristi Evangelium er et System, som for at blive kjendt og forstaaet maa leves. En Mand kan ikke prædike til en Anden med Kraft og Fylde angaaende Tilgivelse af Synd ved Tro paa den Herre Jesus Kristus og Daab til Syndernes Forladelse, uden at han selv har modtaget Daab til sine Synders Forladelse og selv har Tro paa den Herre Jesus Kristus. Ingen kan administrere Evangeliets Ordinancer med Kraft og Virkning, uden at han selv først har modtaget disse Ordinancer. Derfor er det, at ingen af os kan prædike med Kraft om Opstandelsens Fylde, fordi ingen af os er bleven oprejst fra de Døde. Naar Opstandelsens Time kommer, ville Mænd, som ere opstandne fra de Døde, og som holde Opstandelsens Nøgler og Kræfter, belære os desangaaende. Derfor er det, at I ikke kunne døbes for Eders Døde i Herrens Hus, førend I selv have modtaget Daaben og de hellige Ordinancer. Evangeliet maa leves for tilfulde at blive forstaaet og dets Kræfter modtagne. Den Mand, der kommer frem med virkelig Omvendelse i Hjertet fra alle sine Synder og slutter Pagt med Herren, at han vil tjene ham for Resten af sit Liv ifølge sine bedste Evner 'og med Guds Hjælp og Naade, og da modtager Daabens Ordinance, vil fryde og glæde sig i dette Evangelium; thi dette er det første Trin, og naar det er taget med et oprigtigt Hjerte, og man er begyndt paa at holde Guds Bud, modtager man den Hellig-Aand. Det Løfte som blev givet, opfyldes, og Enhver, som er her tilstede, der har fulgt denne Kurs, vil vide, at det er sandt. De vide, at da de begyndte at tjene Gud og at holde hans Bud, modtoge de den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af Herrens Tjenere, som vare bemyndigede til at udføre denne Handling. Denne Aand tildeler En Tungemaalsgaven, saa at han kan tale et Sprog, som han ikke selv kjender. Den samme Aand giver til en Anden Gaven at udlægge det, som er talt i Tungemaal, til deres Opbyggelse, som lytte dertil. Til en Tredie gives ved denne Aand Helbredelsesgaven, saa at han, hvis han er syg og nedbøjet, kan kalde paa Ældsterne og, dersom han lever sin Religion, modtage deres Velsignelse og blive helbredet. Dersom han selv er en Herrens Tjener og søger at opnaa denne Gave, da vil han være i Stand til at salve Andre, og de ville blive helbredede; eller han kan modtage Profetiens Gave eller Gaver af Tro, Visdom, Syner, Drømme eller Inspiration. Det fordres af et Menneske, at

han lever i Ydmyghed og Lydighed mod Gud; at han omvender sig fra al Ufuldkommenhed, Fejl og Stolthed og søger at overvinde disse Ting, og at han helliger sit Liv til Herrens Værk for at vinde det evige Liv. Dette Evangelium medbringer Guds Gaver, Velsignelser og Naade, at de Hellige, som vandre paa den lige og snevre Vej, kunne kjende Guds Godhed og vide, at de ere i Fællesskab med Herren, at de ikke staa alene i Verden, men at Engle ere omkring dem, og Guds beskyttende Haand er udrakt over dem.

Vi have et Evangelium, der er fuldt af Glæde og Trost. Det aabner for vor Forstand Principper af Intelligens og Aabenbaring, Kundskab om Ting, der er forbigangne, nuværende og tilkommende. Der er mange andre Religioner i Verden, og nogle af disse have vundet stor Udbredelse blandt Menneskene. Muhamedanerne f. Eks., som have deres egen Troesbekjendelse, siges at tælle ca. 175,000,000 Sjæle. De have deres Profet, de have deres Tro og Ideer om Fremtiden, og de ere i Slægt med Fader Abrahams Familje. Efterkommere af hans Søn Ismael og hans Sønnesøn Esau udgjøre Størstedelen af dette Folk. De sige, at Apostle ere blevne dem oprejste af Abrahams Sæd, og de have en vis Grad af Tro. I Sandhed, Herrens Løfte, hvori han sagde, at han kjendte Abraham og vilde være hans Slægts Gud efter ham, gaar i Opfyldelse ogsaa med dette Folk, idet de tro paa en Gud og paastaa at have en Profet — Muhamed. Saa kunne vi gaa endnu længere mod Østen, til Kina. Her findes der ca. 400,000,000 Mennesker, som næsten Alle tro paa de Lærdomme, der bleve dem givne af Confucius, Buddha og Andre. Men disse mange Millioner Skabninger ere hengivne til Afgudsdyrkelse. Saaledes kunne vi vandre hen over Jorden og finde Snese af disse store Religionssystemer med deres forskjellige Troesbekjendelser. Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa en Ting: Har nogen af disse Religioner nogensinde haft en Mand af deres Tal, som har gjennemgaaet Døden, og som atter er opstaaet fra Graven og har forkyndt dem Opstandelsens Princip, saa at de gjennem ham have erholdt en Opstandelse og ved deres Tro kunne erholde Udødelighed og evig Frelse hos Gud? Historien melder Intet om, at disse Religioner nogensinde modtoge et saadant Vidnesbyrd om Opstandelsen eller om Livet hinsides Graven. De have kun en Slags Tro, som varer gjennem Livet. Men de Sidste-Dages Helliges Evangelium, som ogsaa er de Forrige-Dages Helliges Evangelium, er forskjelligt fra alle andre Troesbekjendelser, og de, som tro paa Jesu Kristi sande Evangelium, det Evangelium, som han indstiftede, medens han vandrede her paa Jorden, have noget mere og bedre, end Menneskeslægten i Almindelighed har at se hen til.

Vor store Forløser blev nedlagt i Gravens Skjød med Mærkerne i sine Hænder og Fødder og i sin Side; han opstod af Graven efter tre Dages Forløb og gik ikke bort uden at være set. Han viste sig for sine Disciple, talte med dem og gav dem Kundskab om Sandheden af de Ord, som han selv havde ytret til Moses paa Bjerget mange Hundrede Aar tidligere: „Thi se, det er min Gjerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.“ Dette er hans store Arbejde. Menneskeslægten var ved Overtrædelse bragt under Syndens og Dødens Lov, og han var kommen for at oprette det, som var tabt, for at tilvejebringe Opstandelsen, aabne Fængslets Døre for Aanderne, som vare i Forvaring, for-

kynde den glædelige Tidende, at Herrens Dag var forhaanden, og for at give Menneskene Gaver. Saaledes er vor Saliggjørelses Stifter, som har aabenbaret denne Kundskab. Han sagde: „Ligesom Faderen har Magt i sig selv til at sætte sit Liv til og til at tage det igjen, saa har han givet Sønnen Magt til at sætte sit Liv til og til at tage det igjen," og han gjorde det. Hvor blandt alle de forunderlige Religioner, som ikke tro paa den Herre Jesum Krist som deres Forløser, er der Nogen, som har en saadan Kundskab og Forstaaelse af det evige Liv og de Dødes Opstandelse? At han opnaaede disse er fuldstændigt bevist. Stephanus sagde, da han forfulgtes og stenedes, at han saa Jesus staaende hos Guds højre Haand; og Paulus sagde, at han havde hørt og set Ting, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale.

Og Frelseren gik, efter at have udført denne vidunderlige Gjerning i sit eget Land, her over til Amerika, og for at der ikke skulde være nogen Vildfarelse, viste han Folket Naglegabene i sine Hænder og Fødder. Han var den Samme, som gik ned i Graven og sejrende opstod fra den. Dersom nogen af disse andre Religioner har haft en Mand, som har sejret over Graven og er opstanden, da har han manglet den Venlighed at oplyse sine Medmennesker om denne Kundskab, denne Magt og denne store Sejr. Men den Herre Jesus har vist til de Hellige i sin Kirke i de forskjellige Dele af Verden de Gaver og Velsignelser af Udødelighed og evigt Liv, som han kom og bragte til Menneskenes Børn. Apostlene forstode disse Ting. Paulus skriver til Timotheus, at Jesus Kristus „bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangelium". Saaledes er Jesu Kristi Evangelium Noget, som varer udover Graven, medens det, som er givet af Mennesker, kun leder til Graven, og derudover er Alt Mørke og Uvidenhed. De kjende forholdsvis Intet om Fremtiden. (Fortsættes.)

Filosofien af Evangeliet.

II. Kapitel.

Aarsagen til den formodede Konflikt mellem Videnskab og Religion.

Sandheden er altid harmonisk. Der kan i Virkeligheden ikke være nogen Konflikt mellem Videnskab og Religion. Guds direkte Aabenbaringer til Menneskene vilde altid stemme overens med Resultaterne af sand videnskabelig Undersøgelse. Opfindelse og Opdagelse er kun Udfoldning af Menneskets Forstand og Fatteevne for Naturens Love, Egenskaber og Hensigter — Virkningen af Guddommens Vilje paa Menneskets Sind. Altsaa, enten man søger efter aandelig Sandhed gjennem Guds Aabenbaringer, eller man ser paa den materielle Verden og undersøger Virkningerne af de fysiske Love, bliver Resultatet dog det samme. En Sandhed, aabenbaret i Dag til det varme og følsomme Menneske-Hjerte i dets Fylde af Følelser og Sindsbevægelser, kan ikke i nogen væsentlig Grad være afvigende fra en Sandhed, som er skreven paa en fjern Planet, der ruller i Rummets Dybde, eller paa et Fossil, hvis stakkels Liv

randt hen for Tusinder af Aar siden. Dog har der, forunderligt nok, været Strid i mange Aar mellem nogle Videnskabs-Granskere paa den ene Side og de, som hellige Religionen, paa den anden. Næsten alle de store og gode Mænd af Middelalderen og den nyere Tid have deltaget i denne Kamp paa den ene eller den anden Side. Striden har været fort længere, Kampene have været mere heftige, Belejringerne mere haardnakkede og Diplomatien mere langtrækkende, end Tilfældet var med noget af de Felttog, som ledede af Alexander, Cæsar eller Napoleon.

Lad os da undersøge Aarsagen til denne Konflikt, for at vi kunne erfare og forstaa Noget desangaaende. For det Første bør vi være forsigtige og ikke undervurdere Videnskaben. Paa hver Haand se vi dens gavnlige Virkninger. Føden, vi spise, Klæderne, vi bruge, Husene, vi bebo, ere for en stor Del afhængige af den med Hensyn til deres Eksistens. Naar vi rejse, sker det ved Videnskabens Anvendelse. Bøgerne, vi læse, ere forfærdigede ved dens Hjælp. Den besørger Forsendelsen af vore Budskab til og fra Venner og Slægtninge; den tilvejebringer Lys i vore Huse og paa vore Gader. Den har i høj Grad bidraget til at afhjælpe menneskelig Lidelse og til at fremme menneskelig Lykke. Den adskiller de civiliserede Folkeslag paa Jorden fra de barbariske og vilde.

Og hvad har Religionen udført? Saalænge den var sand og ren, var den Himlens begunstigede Barn. Medens den sande Kirke eksisterede paa Jorden, hvad enten det var den jødiske eller den kristne, høre vi Intet om nogen Uoverensstemmelse mellem dens Medlemmer og Granskerne i Videnskab. Tvertimod lære vi af deres Skrifter, at Moses, Job, David, Salomon og Esajas vare de ledende Videnskabsmænd i den Tidsalder, hvori de levede. De forstode Naturhistorie, Arkitektur, Billedhuggerkunsten, Poesi, Musik og Botanik, medens de var saa fremskredne i Astronomi, at mange af Konstellationerne endnu bære de Navne, som disse Oldtidens Videnskabsmænd brugte, f. Eks. Orion, Plejader o. s. v. (Se Job 38, 31. Amos 5, 8.) Vi læse ikke om nogen Konflikt mellem Videnskabens Sandheder og Pauli Lærdomme, skjønt han var en af de lærdeste Mænd i sin Tid. Derimod var Pauli Tale i Areopagiternes Raad i fuld Overensstemmelse med de Ideer, som allerede, om end mere eller mindre utydeligt, vare fremsatte af de mest berømte græske Filosofer. (Se Ap. Gj. 17, 19—23.)

Det var først efter det store Frafald, da Inspirationens Stemme var ophørt, at den store Konflikt begyndte mellem Videnskab og den saakaldte kristne Kirke.

Vi kunne endnu bedre forstaa denne Kjendsgjerning, naar vi erindre, at fra Apostlenes Tid til det niende Aarhundrede var Videnskab, Literatur og Filosofi omtrent uddød. Ingen Kunstskoler florerede; ingen ny Skulptur fremkom; der opstod ingen ny Stil i Arkitektur; intet stort Digt blev skrevet, og ingen Historie blev samlet af tilstrækkelig Værd til at overleveres til vor Tidsalder. Det var først, da det europæiske Samfund kom i Berøring med jødiske og saraceniske Indflydelser under Korstogene og ved Saracenernes Erobring af Spanien, at en afgjort Fremgang sporedes. Som for at udpege for Verden den virkelige Aarsag til dens intellektuelle Tilbagegang begyndte Italiens aandelige Gjenfødelse med Pavernes Forvisning til Avignon. Denne Forvisning varede over 70 Aar, og under deres Fraværelse var den

sociale og intellektuelle Fremgang saa stor, at Paven, da han kom tilbage til Rom, fandt det umuligt at modstaa den eller at gjenbringe den gamle Tilstand i Samfundet.

Endog i dens frafaldne Tilstand gjorde den katolske Kirke Meget for at forbedre Samfundets Tilstand. Ved Begyndelsen af det 4. Aarhundrede af den kristne Tidsregning overskyggedes det vestlige Europa af en Sky af mere end cimmerisk Mørkhed. Det var den Gang beboet af omvandrende Vilde. I de paafølgende Tusinde Aar forbedredes deres Tilstand meget. Det var i denne Periode, at Befolkningen blev organiseret i Familjer, Kommuner og Stæder. Disse Aarhundreder fandt Landet fuldt af Trælle — de forlode det uden en Slave. Hvor der havde været sporløse Skove, fandtes nu Gaarde, Haver og Landsbyer. I Stedet for, at blodige Høvdinge drak Skaal af deres Fjenders Hjerneskal, lærte nu Præster Religionens Begyndelsesgrunde til Folket. Hvor for gladiatoriske Kampe havde karakteriseret romersk Civilisation, fandtes nu alvorlige, dybsindige Mænd i dyb Studium over Problemerne af Menneskets frie Vilje og moralske Ansvar.

Skjønt paavirket af Tidens Slethed var dog den katolske Kirke Ophav til mange Forbedringer. Den forkyndte Lærdommen om en endelig Ansvarlighed for personlige Handlinger, som de tidligere Folkeslag havde haft meget utydelige Begreber om. Under dens Ledelse blev Lærdommen om Menneskets Broderskab forkyndt og oplyst ved Eksempler, ikke alene af individuelle menneskekjærlige Handlinger, som snart forglemmes, men ogsaa ved Oprettelsen af varige Institutioner som Hospitaler, Fattighuse, Skoler og Asyler for de Trængende samt ved Udbredelse af Kundskab og Befrielse af de Undertrykte. Mange af Kirkens højeste Embedsmænd, ja, endog Paver, vare stegne op af Magtens Stige fra Samfundets lavere Klasser, og de viste sig ofte at være Forkæmpere for Ret imod Magt. I en tyrannisk Tidsalder var Kirkens Organisation dog væsentlig republikansk og banede saaledes Vejen for de nyere folkelige Regjeringer og forberedte Menneskenes Sind til en større Grad af Frihed.

Dog var det ikke over Nationer og Samfund, at Rom viste sin største Magt, men i sin Kontrollering af private og individuelle Interesser. Historien fremviser ikke noget Lignende. Paven kunde i Vatikanets stille Sale saavel overskue et Kontinent med et Blik som undersøge ethvert Individs private Karakter. Var der Opstand i Spanien? Kirkens Agenter underrettede ham derom. Var der en ukjendt Filosof i Tyskland, som optegnede Resultatet af sine Undersøgelser? Han vidste ogsaa det. Medens Kirkens Indflydelse gjorde sig gjældende hos Konger og Fyrster, gav den ogsaa Almisser og Hjælp til den hungrende Tigger eller den vandrende Skjald. I hele Europa var der ikke en Mand saa ringe eller ukjendt, at dens Indflydelse ikke naaede til ham. Omgivet af dens Højtideligheder modtog Enhver sit Navn ved dens Alter; dens Klokkespil forkyndte hans Bryllup, og dens Ligklokker løde ved hans Begravelse. Ved Skriftemaalet fravristede den ham hans Livs Hemmeligheder, og ved sin Pønitens straffede den ham for hans Fejl. I Nødens og Sygdommens Time søgte dens Tjenere ham, lærte ham at sætte sin Lid til Gud og styrkede ham til Livets Prøver ved at fremhæve de Godes og Trofastes Eksempler i tidligere Dage. Tilsidst modtog den hans livløse Legeme i sin helligede Jord, for at det kunde hvile der indtil Opstan-

delsens Morgen. Den hævede Kvinden fra en næsten slavelignende Stilling og gjorde hende til Mandens Lige og Ledsagerske og fik som Belonning en trofast Ven i ethvert Hjem. I en Tidsalder, der karakteriseredes ved Blodsudgydelse og Plyndring, loftedes dens Haand til de Svages Forsvar, og dens hellige Steder bleve Tilflugtssteder for de Fortvivlede og Undertrykte.

Men netop her opstod Vanskeligheden. Den saakaldte kristne Kirke havde ved Apostasi tabt Aabenbaringens Nøgle. Dens Beslutninger vare ikke baserede paa Inspirationens Rost, men paa Fortidens gamle Pergamenter. Med Krav paa at være Guds Kirke ansaa den sine Kjendelser for ufejlbare og uigjenkaldelige, sine Lærdomme for ubestridelige. Dens Ideer vare krystalliserede; dens Filosofi, dersom det kan kaldes saa, var stillestaaende, som det selvfølgeligt maa være Tilfældet med alle Systemer, der hvile paa en endelig og afgjorende Aabenbaring fra Gud. Indenfor den katolske Kirkes Domæne havde der i et Tidsrum af et Tusinde Aar, nemlig fra Apostlenes Tid til det ellevte Aarhundrede, ikke været skrevet en Bog eller udført et Maleri eller udhugget et Billede af tilstrækkeligt Værd til at frelse Skaberens Navn fra Forglemmelse. En mork Sky af intellektuel Stagnation faldt over Europa, en usynlig Atmosfære, som var rede til at nedbryde baade moralsk og fysisk Hvadsomhelst, der sogte at modstaa dens Tyngde. Det eneste Lyspunkt kom fra nogle jodiske og muhamedanske Lærdes Bestræbelser. Kirken fremviste sin menneskelige, men benægtede sin guddommelige Oprindelse ved at søge at paatvinge Samfundet visse faste Love i Modstrid med højere Sandheder og en fremadskridende Civilisation.

Den første store Konflikt angik Geografien — Jordens Form og Overflade. Da Videnskaben fremstillede den Kjendsgjerning, at Jorden var rund, blev der stor Forvirring, og det forhojede Uroen, at det var muhamedanske Lærde, som gjorde denne Opdagelse. Der blev spurgt: „Kan noget Godt komme fra Nazareth?" eller med andre Ord: „Er det muligt, at foragtelige Muhamedanere skulde kunne forstaa og lære en saadan Sandhed, der endnu ikke kjendes af Guds Kirke?" Snart var Striden i fuld Gang. Den store Forfatter Eusebius behandlede Lærdommen med stor Foragt. Lactantius spurgte: „Er Nogen saa ufornuftig at tro, at der er Mennesker, hvis Fodtrin ere hojere end deres Hoveder; at Kornet og Træerne vokse nedad; at Regn, Sne og Hagl falde opad til Jorden?" (Til videre Studium af dette Emne, se Whewel's Hist. Induct. Sciences, Vol. I. page 196.) Paa dette Tidspunkt paatog Cosmas Indicopleustes sig efter Kirkens Opfordring og under dens Ledelse at give en Beskrivelse af Jorden. Ifolge Cosmas har Universet Form af en uhyre stor Kasse, to Gange saa bred, som den er hoj, og dobbelt saa lang, som den er bred. I Bunden af denne Kasse ligger Jorden, omgiven af fire Verdenshave. Ved Yderkanten af disse Have hæver der sig mægtige Volde, som holde Himmelens Hvælv oppe, ligesom Væggene i et Hus holde Taget oppe; saaledes indeslutte Hvælv og Mure Jorden og alle de himmelske Legemer. Universet inddelte han i to Afdelinger eller Etager. I den nederste boede Menneskene, og her bevægede Solen, Maanen og Stjernerne sig; den øverste var Opholdsstedet for Gud og Engle, hvis væsentligste Arbejde var at flytte Solen og Planeterne fra og til, aabne Himlens Vinduer og regulere Regnfaldet.

Cosmas' Uvidenhed eller Uforskammet-

hed kan kun tildels forestilles, naar man erindrer, at han søgte at støtte sin Theori med Citater fra Bibelen, saasom: Første Mosebog 1, 6; Job 26, 11; Ps. 148, 4; Isajas 40, 22. Alle disse herlige og ophøjede poetiske Billeder bleve saaledes fornedrede for at give denne uvidende Mands vilde Paafund Tiltro. Tid og Plads tillade os ikke at følge denne Kamp i dens Enkeltheder; det maa være nok at sige, at endog saa sent som i det 14. Aarhundrede blev Cecco d'Ascoli levende brændt, fordi han havde forsvaret sin Tro paa, at Jorden var rund. (Se Neander's History of the Christian Church, Vol. 11, page 63.) Den, som har læst Historien, vil ogsaa erindre, hvorledes Columbus ved det store Raad i Salamanca blev overvældet med Citater fra Skriften, som vare udrevne fra deres rette Sammenhæng. Det var først, da Magellans Skib, San Vittoria, heldigt havde fuldendt sin Jordomsejling, at Rom ophørte med at forfølge denne Lærdoms Tilhængere. I hele Striden var den katolske Kirkes Dogmer kun til Skade for den selv. De hellige Skrifters Autoritet blev ikke svækket, men snarere bestyrket; men for tænkende Mænd var Roms Fordring paa guddommelig Ret til at udtyde Skriften kun af liden Værdi. Rom var bleven „vejet paa Vægtskaalen og funden for let".

Den 15. Januar 1898.

Ville Jøderne vende tilbage til Palæstina?

Dersom der manglede Vidnesbyrd til at bevise, at de kristne Kirker ere i en apostatisk Tilstand, og at deres ledende Præster og Forfattere have Mistillid til Bibelen, da tilvejebringes disse Beviser af mange af de ledende religiøse Blade i deres Kommentarer og Kritik angaaende Zionist-Kongressens Maal og Hensigter. Denne Kongres afholdtes, som tidligere bemærket, for nogle Maaneder siden i Basel, Schweiz, og bestod af repræsentative Jøder fra hele Verden. Den samledes for at drøfte Planen om at centralisere Zionist-Bevægelsen for Jødernes Tilbagevenden til Palæstina. Rapporter bleve oplæste, hvoraf det fremgik, at de allerede oprettede Kolonier i Palæstina vare i en trivelig Forfatning. Det vedtoges at samle 50,000,000 Dollars til at fremme Jødernes Indsamling. Kongressen møder i Aar i Palæstina.

De jødiske Blade saavel som Bladene af andre Troesbekjendelser, omtale Planen som aldeles sværmerisk og undførlig, medens andre stemple den som et Paafund for at tjene Penge.

»The Congregationalist« anser Hindringerne for Jødernes Kolonisation af Palæstina som „simpelthen uoverkommelige", og Redaktøren tilføjer, at han ikke har „nogen Forventning om, at det nogensinde vil lykkes".

»The Journal and Messenger« (Baptist, Cincinnati) tror ikke, at Planen kan udføres; „Ideen er i højeste Grad urimelig".

»The Baptist and Reflector«, udgivet i Nashville, Tenn., er af den Formening, at den store praktiske Hindring for Planens Udførelse er at vide, „hvad der skal gjøres med Jøderne, naar de ere samlede i Palæstina".

I en Redaktions-Artikel angaaende dette Emne siger »Christian Work« (et usekterisk Blad i New York), at selv om et stort Antal Jøder kunde formaas til at nedsætte sig i Palæstina, vilde det kun være „en lille Affære — en Skygge eller en Drøm af det gamle Theokrati". Artiklen fortsætter:

„Desuden, tausere var ikke Profetiens Røst fra Malachias til Kristus, end den nu er og vil vedblive at være blandt disse judæiske Høje og galilæiske Bjerge. Og hvad vilde et jødisk Palæstina være med Profeterne forstummede og ingen Syner. Nej, der kan ikke blive et andet Palæstina; Guddomslyset er fordunklet, Herligheden borttagen; skulle vi ikke sige, at Siloh er kommen?" Der siges endvidere, at Udsigterne til Planens heldige Udførelse ere meget mørke.

»The Evangelist« omtaler Planen som upraktisk. En af Aarsagerne er den, at Landet tilhører Tyrkerne og ikke Jøderne, og de Første ville modstaa alle Indgreb med Ild og Sværd.

„Men den største Indvending mod denne vidunderlige Plan," siger Bladet, „er, at om end hele Palæstina blev renset for Muselmænd og med uindskrænket Arvefølge givet til Jøderne, vilde de ikke bebo det."

Det gjør dog Intet til Sagen, om Zionist-Kongressens Planer blive til Noget eller ikke, hvad Princippet om Jødernes Indsamling angaar. Det viser i det Mindste, at Indsamlings-Aanden gjør sig gjældende blandt Israels Efterkommere i alle Lande, og at de endnu se frem til Opfyldelsen af de Forjættelser, der vedrøre deres Indsamling fra deres lange Adspredelse.

Med Hensyn til Jødernes Tilbagekomst til det forjættede Land er der intet Punkt i Bibelen, som er fremsat mere bestemt og tydeligt end netop dette angaaende Jødernes Tilbagevenden og Israels Indsamling i de sidste Dage fra alle Lande, hvorsomhelst de have været spredte, og deres Nedsættelse i deres Forfædres Land, Judæa. Næsten enhver Profet fra Moses til Malachias profeterede mere eller mindre tydeligt angaaende denne Begivenhed; det forudsaaes med lige saa stor Glæde, og man troede paa det med samme Visshed som paa Frelserens Komme; i Sandhed, i Følge Profeternes Udsagn er hans anden Tilkommelse uadskilleligt forenet med denne Begivenhed. Ikke alene gjorde Profeterne almindelige Fremstillinger angaaende denne store Indsamling, men mange nøjere hermed forbundne Omstændigheder bleve omtalte og fremsatte ligesaa omstændeligt som de Profetier, der omtale Jesu Komme og hans Liv og Gjerning. Vi maa derfor antage, at enten vare Profeterne førte bag Lyset, eller ogsaa ere Nutidens Kristne faldne fra Troen og apostaserede fra Bibelens Lærdomme. I Lyset af Aabenbaringer, der ere givne i disse de sidste Dage, foretrække vi at tro, at de gamle Profeter og Seere forstode, hvad de skreve om, og at de kristne Redaktører og Forfattere af denne Tidsalder ere i Mørke desangaaende.

Følgende Citater af den Hellige-Skrift, henhørende til dette Emne, ville være interessante for dem, som ønske at undersøge Emnet videre:

Femte Mosebog 30, 1—9; Neh. 1, 8—9; Esaj. 11, 11—12; Esaj. 9, 3. 4. 8. 9. 10. 14. 15; Jer. 14, 14—16; Jer. 23, 3. 4. 7. 8; Jer. 31, 6—12 og 33—38; Jer. 32, 37—44; Ezek. 34, 11—16; Ezek. 36, 24—38.

Men fraset Profeternes Forudsigelser, som pege hen til en bestemt Indsamling af Joderne, hvad Hensigt kunde Herren da have haft med at bevare Israel som et særskilt Folk, hvilket han lovede at gjøre, hvis ikke deres endelige Tilbagekomst til Kanaans Land, som er deres evige Arvelod, var Bestemmelsen? Hvorfor have ogsaa Joderne endnu en Længsel efter deres gamle Hjem, dersom de aldrig skulde faa deres saa længe nærede Haab realiseret? Dersom Gjenbringelsen er en Mythe, „en Drøm", „uudførlig", hvorledes vil man da forklare det Arbejde, som allerede er udført i denne Retning? Der er nu i Palæstina mange Tusinder af Israels Børn, og ved Landets tiltagende Frugtbarhed blive de hurtigt selvopholdende. Det en Gang øde Land gjenvinder langsomt, men sikkert sin tidligere Frugtbarhed. Større Tolerance vises nu Jøderne af de tyrkiske Regenter, end det forhen var Tilfældet, og deres Stilling i Landet er forbedret i mange Henseender. Alle disse Forandringer, hvoraf de fleste er skete i en Menneskealder, anvise visseligen, at den bogstavelige Opfyldelse af Forudsigelserne angaaende Israels Indsamling er nær for Haanden trods Kristendommens Vantro.

Den største Modstand, som Jødernes Tilbagevenden vil møde, tro vi ikke vil komme fra de nuværende Herskere over det hellige Land; ej heller tro vi, at nogen videre Indvending vil gjøres paa Grund af Jødernes Mangel paa Evne til at opholde sig selv, naar de ere overladte til deres egne Hjælpekilder. Der vil heller ikke savnes Kundskab om, hvad de skulle udføre, naar de komme til Palæstina. Men den største Modstand vil komme fra foregivne kristne Kirker, fra kristne Regenter og kristne Magter, hvoraf mange ville gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at hindre Fuldførelsen af Jehovahs fastsatte Hensigt, at gjenløse Israel fra dets lange Adspredelse. Med Hensyn til den Paastand, som et af de ovennævnte ledende Blade fremsætter, at der ikke kan være nogen Gjenløsning, fordi Profetiens Røst er forstummet og der ingen Syner er blandt Judæas Bjerge, ville vi spørge: Har Herren nogensinde sagt, at dette mægtige Værk skulde blive udført foruden Syner og Profetier? „Thi den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." Har han ikke lovet Jægere og Fiskere for at hjælpe til i dette store Arbejde, samt ogsaa „Hyrder efter hans eget Hjerte", som skulle føde hans Folk „med Kundskab og Forstand"? Alt dette og mere er lovet det frafaldne Israel, naar det igjen vil vende sig til Herren og sætte sit Ansigt mod Zion.

(The Church and Farm.)

Afløsning.

Ældste Albert S. Erickson løses fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra „Nøglen til Theologien".

IX. Kapitel.

Theologiens Videnskabs Gjenoprettelse i den nuværende Tidsalder.

(Sluttet.)

I 1836 blev et Tempel fuldendt og indviet i Kirtland, Ohio, i hvilket disse Quorumer og Præstedømmet i Almindelighed samledes i Profeternes Skole og bleve underviste i deres hellige Kaldelse. I samme Aar besøgte nogle af Apostlene Øvre-Kanada, udspredte Evangeliets Fylde i Toronto og Egnen deromkring og oprettede flere Grene af Kirken.

I 1837 aabnedes Missionen i England og blev ledsaget af de samme Kræfter og af mærkværdig Fremgang.

I 1838 begyndte Staten Missouri en Udryddelses-Krig imod Kirken og myrdede mange Mænd, Kvinder og Børn; tilsidst lykkedes det den at uddrive omtrent 10,000 Mennesker og frarøve dem al deres Jord og Ejendom.

I 1840 besøgte de tolv Apostles Quorum England, tillagde Kirken mange Medlemmer og udgav Mormons Bog og andre Værker, deriblandt et Tidsskrift, »The Millennial Star«, som nu (1853) har en Cirkulation af omtrent 18,000 Eksemplarer pr. Uge.

Fra 1840 til 1844 samlede vor unge Profet omkring sig mange Tusinde af sine Disciple; de opbyggede den store Stad Nauvoo paa Mississippis Bredder, begyndte Opførelsen af et af de herligste Templer i Verden og organiserede en Legion af Borger-Soldater til Stadens Forsvar. Denne Legion talte næsten 6,000 Mand og kommanderedes af den unge Profet Joseph, der havde en Udnævnelse fra Regjeringen som Lieutenant-General.

Fra dette Centrum af Videnskab og himmelsk Lys udgik ved Hjælp af Missionærerne i fremmede Lande Straaler, som spredte sig og oplyste Gryet af den straalende Dag, som vil frembryde over hele Jorden og skinne i al Evighed.

Apostle, Højpræster, Ældster, Raadgivere og alle Grader af Præstedømmet samledes her om Profeten og bleve underviste i denne store Skole af Theologi og aandelig Filosofi, medens 100,000 Disciple i denne Nation og hinsides Havet saa hen til dette Centrum for Lys og Undervisning. Saaledes var Theologiens Videnskabs Fremskridt som gjengivet i den nuværende Tidsalder, og disse vare Resultaterne af 14 Aars Ledelse af en ulærd Yngling, som raabte i Ørkenen om Omvendelse, døbte til Syndernes Forladelse og holdt Nøglerne til denne evige og guddommelige Magt.

Hans mageløse Fremgang og tiltagende Indflydelse forskrækkede hans forrige Forfølgere og opvækkede deres Skinsyge og Misundelse i højeste Grad.

Flere »Counties« i Illinois forenede sig med Kirkens tidligere Fjender, som havde plyndret og dræbt de Hellige i Missouri, og de holdt flere Møder og vedtoge Resolutioner om at ødelægge Staden Nauvoo og endnu en Gang drive de Hellige fra deres Hjem og Ejendomme, som da vilde tilfalde disse Røvere. De sammensvor sig ogsaa for at tage Profeten Josephs Liv.

For at møde denne overhængende Fare stillede Profeten sin Legion af 6,000 Mand i sin elskede Stad Nauvoo,

gjorde Forberedelser til et kraftigt Forsvar og afventede saaledes Angrebet. Den fejge Fjende opdagede snart, at det vilde være farligt at gjøre et aabent Anfald og besluttede derfor at benytte sig af List. En Embedsmand af deres Midte udstedte derfor en Arrestordre og sendte en Konstabel for at føre Joseph ind blandt dem som havde svoret at myrde ham. At overgive sig til denne Magt var at overgive sit Liv. At modsætte sig dem vilde blive udlagt som Forræderi og vilde bringe hele Statens Magt over ham. Listen lykkedes — Nauvoo, dens Legion og General erklæredes at være i Oprør. Hans Ekselleuce, Thomas Ford, Guvernør over Staten Illinois, samlede en Armé, marscherede til Stridens Skueplads, tog Parti for Fjenden og indlemmede i Virkeligheden dens hele Styrke i sin egen Armé.

Med denne betydelige Hær drog han til Carthage, en lille By 18 engelske Mil fra Nauvoo. Derpaa sendte han en Kaptajn ved Navn Singleton for at overtage Kommandoen over Nauvoo-Legionen og befalede dens Lieutenant-General at begive sig til Carthage og overgive sig selv i Hænderne paa dem, som offentlig havde sammensvoret sig for at tage hans Liv. Hellere end at underkaste sig disse Fornærmelser og ydmygende Fordringer vilde Legionen med Glæde have marscheret til Carthage og sønderhugget denne fejge Bande af Oprørere imod amerikanske Institutioner og alle Menneskets Rettigheder.

Men de Hellige vare stillede mellem to mægtige Stater, der nu havde forenet sig imod deres Lands Love, Konstitution og Frihed. At ødelægge en Armé eller modsætte sig dens mest urimelige Forlangende vilde drage over dem og deres Familjer den overvældende Styrke af de rovgjerrige, uvidende og værre end vilde Væsener, som saa længe havde tørstet efter deres Blod og Besiddelser.

Den unge Profet havde ingen Tillid til Guvernørens Løfte om at beskytte hans Person. Han følte, at Timen var kommen, da hans eget Blod alene kunde tilfredsstille Fjenden og frelse hans Folks Liv. Han dæmpede Legionens Iver og Fyrighed, kaldte paa dem i den Kjærligheds Navn, de altid havde baaret for ham som Profet og Apostel, bad dem inderligt ved den Respekt og Tillid, de havde vist ham som deres General, at underkaste sig Guvernørens Fordring og overlade Resten til Gud. Han tog nu en kjærlig Afsked med sin elskede Legion, som var opløst i Taarer, rev sig løs fra Omfavnelserne af sin gamle, svage Moder og sin elskede Hustru og Børn, som vare ude af sig selv af Frygt og Sorg, og drog til Carthage. Han ledsagedes af sin Broder Hyrum og de to af de Tolv, der ikke vare borte paa Missioner; de vilde ikke forlade ham. Paa Vejen var han alvorlig, men ikke modfalden. Han talte ikke meget, men bemærkede til dem, som vare om ham: „Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker; jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig — han blev myrdet med koldt Blod."

Ved Ankomsten til Carthage overgav han sig til sine Fjender, besvarede Anklagen i Arrestordren, som Guvernøren havde samlet hele denne Hær for at iværksætte, og blev derpaa indsat i Fængslet for at afvente Forhøret. I dette Fængsel fulgtes han af de to Apostle og hans Broder Hyrum, som vare bestemte paa at dø med ham.

Medens disse fire Venner sadde her

om Eftermiddagen den 27. Juni 1844, i Færd med at synge Salmer, blev Fængslet pludseligt omringet af en Pobelhob, bevæbnet med Geværer og Bajonetter og deres Ansigter malede sorte som Kains, den første Morder. De begyndte at skyde gjennem Fængslets Dore og Vinduer, medens en Del stormede og opbrod Doren. Hyrum faldt, gjennemboret af 4 Kugler, og døde uden Suk eller Stønnen. Taylor løb saaret og blødende mod Vinduet og var i Begreb med at kaste sig ud, da en Kugle, som var tiltænkt hans Hjerte, ramte hans Ur i hans Vestelomme og kastede ham tilbage i Værelset. Den anden Apostel, Willard Richards, stod og afparerede Geværerne med sin Stok og undkom med en let Skramme.

Midt under denne frygtelige Scene forlod Profetens Aandsnærværelse ham ikke. Han saa sin Broder Hyrum falde, stivne og dø, og i sin Sjæleangst udbrod han: „O min Broder!" og sprang derpaa ud gjennem Vinduet i en Kugleregn saa tæt som Hagl. Han kastede sig øjeblikkelig fra den øvre Etage ud blandt Fjendens Bajonetter, ramtes af flere Kugler og døde straks uden Dødskamp eller Stønnen.

Hans Aandsnærværelse og hurtige Handling ved saaledes at kaste sig ud blandt Fjenden, hendrog disses Opmærksomhed fra Værelset til Fængslets Gaard; derved frelstes de to Apostles Liv, og dette var uden Tvivl Hensigten med denne hans Livs sidste herlige Handling.

Saaledes endte den jordiske Løbebane for denne Yngling, som havde aabenbaret dette Kontinents Oldtids-Historie, gjengivet til Menneskene Nøglerne og Kræfterne af Theologiens guddommelige Videnskab, organiseret Guds Kirke og Rige og aabenbaret og gjenoprettet de Principper, som tilsidst vilde blive herskende og regjere Jordens Sønner gjennem utallige tilkommende Slægter. „Den gode Hyrde," siger Jesus, „sætter sit Liv til for Faarene."

Da Budskabet om denne frygtelige Tragedie spredtes iblandt Folket, grebes Guvernoren, hans Tropper og hele Røverbanden af Frygt for Nauvoo-Legionens Hævn, og de flygtede Alle; endogsaa Indbyggerne i Carthage og omliggende Byer forlode deres Hjem og flygtede i Forfærdelse.

Da Budskabet naaede Nauvoo, opfyldtes ethvert Hjerte af den dybeste Sorg og Harme. Legionen greb til Vaaben og vilde have hærget de Skyldiges Hjem, som nu vare ubeskyttede, hvis ikke deres Dømmekraft og Fornuft havde opvejet den brændende Retfærdighedsfølelse, som opfyldte deres Bryst.

Men de tilbagetrængte deres Harme og gjorde Forberedelser til at begrave de elskede Døde. De to Martyrers Legemer bleve baarne til Staden, hvor de modtes af hele Befolkningen, bøjet under Sorgen, badet i Taarer og med Hjertet svulmende af en Følelse af Sorg og Harme, som maaske et helt Samfund aldrig før har følt, siden Menneskene dømtes til at sørge.

De Tolv, som vare fraværende, vendte hurtigt tilbage, opmuntrede og trøstede Faarene og formanede dem til Enighed og Standhaftighed. Arbejdet paa Templets Fuldendelse blev gjenoptaget og fuldført med en Bekostning af mange Hundrede Tusind Dollars. I denne hellige Bygning modtog efter dens Indvielse til Herren en Del af Præstedømmet de hellige Tvætninger, Salvelser, Nøgler, Ordinancer, Orakler og Undervisninger, som endnu manglede for at fuldkomme dem i Præstedømmets Fylde.

Om Efteraaret 1845 samledes Fjenderne atter og begyndte deres Angreb

paa Grænsen af de Helliges Besiddelser omkring Nauvoo, hvilke de hærgede med Ild og Sværd. Trætte af den vedholdende Strid og gjentagne Forfølgelser besluttede Apostlenes Raad nu at søge Fred for de Hellige blandt de fjerne og ukjendte Ørkener og Bjerge i Vesten.

I Februar 1846 begyndtes denne Emigration med Apostlene og deres Familjer i Spidsen, og den 24. Juli 1847 førte Præsidenten for hele Kirken, Brigham Young, de første Pionerer af denne store Emigration ind i den store Saltsøs Dal.

Imidlertid faldt den skjønne Stad Nauvoo og de omliggende Villaer og Landsbyer i Fjendens Hænder efter et kraftigt Forsvar. Det herlige Tempel, Amerikas Stolthed, lagdes i Aske. Den sidste Rest af Indvaanerne, røvet og plyndret for Alt, syg, nødlidende, saaret, blødende og døende, forsvandt tilsidst bag Horizonten af Vestens uendelige Sletter; Forglemmelsens Slør sænkede sig over dette forunderlige Drama, og Guds Rige syntes tabt for Menneskenes Syn.

Atter fremstaar det, og hvad skue vi? Frihedens Banner udfoldet et Tusinde Mile fra Grænserne af deres forfølgende Fjender, dets vajende Folder blandt de snedækte Toppe af Klippebjergene, indbydende de Fortrykte af alle Lande til Frihed og Lys; en fri og selvstyrende Stat, hævende sig i Pragt og Majestæt mellem Naturens faste Borge, medens de uudtømmelige Skatte af Kaliforniens Guldbjerge, opdagede ved de af Forsynet styrede Nøgler af Nutidens Theologi, som en flydende Strøm vælde ind i Herrens Skatkammer for at bruges til de Helliges Indsamling og Opholdelse.

Kan den, som studerer Theologi, betragte alle disse store Begivenheder og deres Resultater, der alle samle sig om et Punkt, alle forene sig for at forberede Vejen for Fuldbyrdelsen af alle de endnu uopfyldte Profetier, og dog være saa meget i Tvivl, at han vil spørge ligesom En fordum: „Er Du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?" I saa Tilfælde ville vi anbefale den, der er saa sløv af Hjertet, at ransage Skriften og alle andre gode Bøger, som omhandle dette Emne. Og lad ham, medens han søger, vende sig fra sine Synder og leve et nyt og et helligt Levnet og paakalde Gud, Alles Fader, i Messiæ Navn, at hans Forstands Øjne maa blive opladte, og hans haarde Hjerte maa blive blødgjort og beredt til at modtage Sandhedens Lys.

Evangeliets Indflydelse udbredes.

Det er en Glæde at vide, at den kristne Verden bevæger sig, ganske vist kun langtsomt, men den bevæger sig dog. For faa Dage siden modtog Forfatteren af disse Linjer et Eksemplar af en Avis, udgivet i en By i det nordlige Irland, og ved at gjennemse dens Spalter lagde jeg Mærke til Programmet for et Møde af de unge Mænds kristelige Forening i denne By. Emnet, som skulde forhandles i Bibelklassen, var — ja, ville I tro det? — „Kristus prædiker for Aanderne i Forvaring".

Jeg tror, det er første Gang i denne Forenings Historie, der dog naar over 20 Aar tilbage, at dette Emne er blevet behandlet. Jeg erindrer, at jeg en Dag for omtrent 10 Aar siden læste følgende

Vers i det tredie Kapitel af St. Peters første almindelige Brev:

„Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden;

i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring,

som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet."

Disse Apostelens Ord gjorde Indtryk paa mit Sind, og da jeg ikke forstod Meningen deraf, gik jeg til flere af Præsterne i Byen og spurgte dem om Meningen af Petri Ord. Det Svar, som jeg modtog, var: „Disse ere Guds Hemmeligheder, som det ikke er Visdom for Dig at søge at udgranske."

Paa Vejen hjem besøgte jeg en gammel Skomager, som var bekjendt for sit gudfrygtige Levnet og sin Kundskab til Skriften, og da jeg spurgte ham om Meningen af de ovennævnte Vers, svarede den gamle Mand:

„Skriften er sand min Søn. Det, som Du har læst, er rigtigt. Kristus gik i Sandhed og prædikede for Aanderne, som vare gjenstridige i Noahs Dage; men det vilde ikke gaa an for Dig at fremsætte en saadan Lærdom; Kirken vilde ikke tillade det."

Men Verden har forandret sig siden den Gang, og det, som for mindre end ti Aar siden ansaas for at være Guds Hemmeligheder, anses nu som almindelige Emner for Diskussion i en kristelig Forening, hvoraf Præster af flere forskjellige Sekter ere Medlemmer.

Verden hverken fatter eller vil tilstaa den Kjendsgjerning — men en Kjendsgjerning er det ikke desmindre —, at Jesu Kristi Evangelium, som blev gjengivet til Profeten Joseph Smith, langsomt, men sikkert forandrer Menneskeslægtens Tro og Ideer, og allerede har den liden Surdejg begyndt at syre den hele Dejg.

(W. A. M. i Juvenile Instructor.)

Jesu Prædiken.

Med Hensyn til den Form, hvori Taler skulle holdes, vil der navnlig for Missionærer i deres Arbejdsmarker findes et fordelagtigt Studium i vor Frelsers og hans Apostles Prædikener. Aldrig er Evangeliets Forkyndelse bleven fulgt af større Held og Lykke, og dog ledsagedes den ikke af nogen pralende eller prunkende Fremstilling. Der eksploderedes ingen Bomber — figurlig talt — i Forsamlingens Midte, for derpaa i Forvirringen at kalde Syndere til Bodskammelen for at finde Frelse. Der var ingen Trompetstød eller Trommeslag i Gaderne, hvor Jesus af Nazareth passerede. En Fiskerbaad ved Strandbredden var en passende Talerstol — saa stille og fordringsløse vare hans Bevægelser; en grøn Plet paa Bjergets Side, hvor han roligt kunde sidde og undervise Mængden, var hans mest yndede Forsamlingssted. Og dog viste sig her en Veltalenheds Magt, som aldrig før var bleven følt. Der var en mesterlig Naturlighed og Ligefremhed, den mest vindende Skjønhed, i alle hans Taler.

Jesu Arbejde som Lærer var haved-

sagelig at samle de Oprigtige af Hjertet og overgive til dem Nøglerne til en ny Uddeling; et lignende Arbejde paahviler hans Budbærere i denne Tidsalder. Ved Slutningen af enhver Uddeling finder en saadan Indsamling Sted. Det er Tiden, da hans „Faar" høre hans Røst og følge ham. Men det er den milde Hyrdes Røst og ikke Røsten af den højtraabende og støjende Prædikant, som vil samle Herrens Flok. Uden Tvivl vilde Hvirvelvinden, som sønderriver Klipperne, og Jordskjælvet, som faar Jorden til at ryste, fremstille et stort og mægtigt Skue; men det er den milde Zephyr, som bærer paa sine Vinger Herrens Trøst og Nærværelse til den angerfulde og sønderknuste Vandrer paa Livets Ørken. Jesu Prædikener skulle være et herligt Forbillede for den kristne Verden.

(Deseret News.)

En gammel Vranglære.

Den gamle Lære, at det ikke gjør Noget til Sagen, hvad et Menneske tror, naar blot hans Handlinger ere rette, vender stedse tilbage. Det er en ufornuftig Vranglære; thi den antager kristelig Moralitet, grundet paa kristelig Tro, medens den paa samme Tid fornægter denne Tro. Den siger, om end ikke med saa mange Ord, at det ikke har nogen Betydning, om et Menneske tror eller betvivler de Aabenbaringer, som den almægtige Gud har givet Verden, naar han blot adlyder de moralske Forskrifter, som Herren har paalagt Menneskeslægten. Men Mennesket med sin begrænsede Kundskab og ufuldkomne Intelligens kan visselig ikke afgjøre, om Gud, som har givet os den moralske Lov, gjør Ret i ogsaa at give os en Aabenbaring at tro eller ikke. Dersom Gud har sagt os, hvad vi skulle tro, og hvorledes vi skulle handle, da er det, fordi han anser det for nødvendigt saaledes at aabenbare sin Vilje — ikke af noget vilkaarligt Motiv, men alene til Menneskenes eget Gode.

(Church Review.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.